Ч. 74. Второк 14 (1) цьвітня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

✝

Андрій ґр. Потоцкий

ц. к. Намістник

погиб дня 12 цьвітня з руки скритоубийника підчас уділяня авдиєнциї.

Стала ся страшна, нечувана, не бувала в нашім краю подія. Аж лячно про неї згадувати, аж рука дрожить, коли приходить ся писати про смерть, котра в так страшний, так траґічний спосіб заскочила мужа, що покликаний ласкою Монарха і Єго повним довірєм на найвисше становище в краю, умів своєю енерґією, своєю витревалостию в праці, своїм широким знанєм і своєю бистротою ума та своїм безпристрастним оцінюванєм відносин позискати собі загальне поважане і любов всїх, що знали і уміли оцїнити єго дїяльність.

Лиш якась безконечна загорілість, якась безконечна пристрасть полїтична, посунена до найвисших границь, могла спонукати убийника кинутись на найвисшого достойника в краю і позбавити єго житя. Стало ся убийство, котрого годї достаточно напятнувати. Не маємо досить слів на то, щоби поріґнути як слїд такий злочин, щоби осудити єго з цїлою строгостию. З омерзїнєм і відразою мусить кождий здоровомислячий чоловік відвернути ся від него. Виновник потерпить заслужену кару, але злочин, якого допустив ся, кидає ярке сьвітло й на відносини серед тих кругів, серед котрих він зростав і обертав ся, а вина убийника спадає й на тих, що безнастанним підбурюванєм і ширенєм ненависти народної і суспільної довели аж до того, що запоморочена ними молодеча палкість посунути ся могла аж до так страшного злочину. Нехайже бодай тепер в сїй так страшній хвили прозрить наша суспільність і відверне ся з відразою від тих, що в своїм засліпленю пруть єї в безвихідну пропасть, нехай заверне з дороги, котра не має нїчого спільного зі справдешним патріотизмом, з любовію свого народу.

Сама ся страшна подія представляє ся як слїдує:

Б. п. Намістник уділяв в неділю в полудне як звичайно авдиенциий в повнім мундурі і з відзнакою ордера Золотого Руна на шиї. Зголосило ся було до авдиенций 21 осіб а між ними й молодий академік руский, Мирослав Січиньский, котрий до протоколу авдиенціонального подав, що хоче просити о надане ему посади суплента. Коли около під до 2 год. прийшла на него черга, возьний Каняк повів его до дверий авдиенціональної салї і впустив его до середини а сам відійшов. Нараз роздав ся в сали гук від вистрілу, возьний а за ним кількох панів, що прибули також на авдиенцию впали до салї і їм представив ся тут страшний вид. Намістник ґр. Потоцкий впав був на землю а підпираючись рукою, підніс ся на колїна. Лїва сторона лиця була залита кровю, руки так само замащені кровю а перед ним стояв Січиньский з револьвером, з котрого ще курило ся; він стрілив ще раз до Намістника, котрий побачивши увійшовших, відозвав ся до них: Ловіть убийника!

Возьний Каняк кинув ся тодї на Січиньского, котрий ще змірив ся й до него револьвером, але револьвер не випалив. Тодї Каняк вхопив Січиньского міцно за руки а той відозвав ся до него: „Не держіть мене так, преці не втікаю!“ а другому возьному, котрий хотів его за карк зловити, віддав револьвер і сказав: Возьміть то собі тепер!

Січиньского вивели до сусїдної комнати а аптикар Досковский з Кракова і студент політехніки Антін Ріпа піднесли Намістника з землї і посадили его на фотели. Намістник одержав дві рани: одну 5-міліметрову понад лївим оком, другу в праву руку. З лївого уха пустилась кров і лїкарі зразу не могли змиркувати, чи кров іде від рани в мозку, чи від другої рани в уху. Намістник був через кільканайцять мінут зовсїм притомний. Коли прибіг на місце катастрофи шеф бюра президияльного п. Гродзіцкий, Намістник розпорядив, як має повідомити о замаху п. намістникову і просив о прикликане сьвященика. В намістництві перебували случайно доктори Фестенбурґ і Рачиньский, котрі поспішили зараз на поміч. Завізвано також зараз і др. Зембіцкого. Скоро явив ся др. Зембіцкий, внесено до салї ліжко і положено на нїм зраненого і розпочала ся енерґічна акция ратункова. Намістник був ще настілько притомний, що поробив диспозициї що до завіщаня, повідомив дра Фестенбурґа, де знаходить ся письменне завіщане, та іменував опікунами своїх дітий ґр. Здислава Тарновского з Дикова і ґр. Ксаверия Браницкого з Вілянова. Наконець поручив зателеґрафувати до Цїсаря, що вмирає як вірний слуга Цїсаря і краю.

При умираючім явили ся архієп. Більчевский, котрий уділив умираючому послїдних сьв. Тайн, еп. Бандурский, маршалок краєвий ґр. Станислав Баденї, командант ґр. Ауерсперґ, дальше віцепрезиденти намістництва ґр. Лось і др. Клеберґ, віцепрезидент краєв. Ради шкільної др. Дембовский і др. Лїкарі старали ся удержати умираючого як найдовше при житю, запустили ему ще етеру і камфори, але житє минало борзо. Умираючий стратив притомність, почав хорчати, що було доказом ушкодженя мозку і смерть наступила о 3 г. 15 м. по полудни.

* * *

Тимчасом виведено Січиньского до ждальнї і тут пильнували его возьні, доки аж не наспіла завізвана телефоном полиция. Січиньский через цїлий той час силував ся удавати спокійного і до відходячих відзивав ся: То не треба, шкода ратувати! То за страйки, за нашу недолю, то за Марка Каганця! З намістництва перевезено убийника під сильною ескортою на поліцию, де комісар поліциї Станкевич розпочав зараз індаґацию.

Виновник замаху Мирослав Січиньский єсть студентом III. р. фільософії на львівскім університетї і має лїт 20 і пів. Єсть середного росту, худощавий, з чорнявим волосєм і малим вусом. Він єсть сином бл. п. о. Николая Січиньского, бувшого пароха в Черниховцях, збараского повіта, і посла на сойм краєвий. Матїр его ще жиє і мешкає при ул. Зибликевича ч 29 в офіцинах в партері, де з трома доньками займає дві комнати і кухню. Брат его Мстислав брав участь в звістних рухах руских студентів а опісля відобрав собі житє вистрілом з револьвера. Коли Січиньского привезено на інспекцию поліциї, хотів заплатити за фіякра. Мав при собі 50 кор. Коли ему комісар поліциї Станкевич сказав, що фіякрови належить ся лиш 80 сотиків, Січиньский дав пятку і сказав: Дайте ему пятку, менї гроший не потреба, бо й так буду висїти!

Додати тут ще потреба, що коли Січиньского арештовано, він був убраний в чорний анґлєз. При ревізиї у него знайдено 8 набоїв револьверових, якийсь лист і картку кореспонденцийну взиваючу его на суботу по полудни до Академічного Дому при ул. Супіньского на якесь засїдане. Дальше знайдено при нїм фотоґрафію бл. п. Намістника а поправдї лиш его голову витяту з більшої фотоґрафиї в той спосіб, щоби єї можна вигідно держати в долони. Січиньский носив єї при собі длятого, що мав намір убити намістника на улици, а що не знав его особисто, то хотів мати фотоґрафію при собі щоби его розпізнав і не помилив ся.

При індаґациї зізнав, що знав Намістника лиш з лиця і нїколи з ним не говорив. Вже підчас процесу руских студентів постановив був убити Намістника, бо знав, що Намістник гнобить не лиш руский нарід, але слухаючи приказів шляхти також і нарід польский та жидів. Безпосередною причиною, яка спонукала его до виконаня замаху була смерть селянина Марка Каганця (котрого убили жандарми підчас непокоїв виборчих в Коропци).

Дальше зізнав Січиньский, що нїхто до убийства его не намавляв анї нїкому не звіряв ся мимо того, що має знакомих, бо хоч би теоретично намір его похвалювано, то практично сказано би, що він здурів. Участи в житю по-

---

13)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

Межи небом а землею.

Карколомні штуки грали з давен давна велику ролю, бо як з одної сторони публика не вдоволяла ся нїколи лиш самою штукою а хотїла завсїгди дивити ся на щось такого, що потрясало би до самої глубини єї нерви, так з другої сторони і артисти старали ся завсїгди придумувати щось такого, чого ще не бувало, чого ще сьвіт не чував і не видїв. До таких штук належало ходжене або скакане по линві і від того пішла назва того рода артистів „линвоскоки“.

Ходжене, скакане або й танцьоване по линві то стара як сьвіт штука і нема сумнїву, що єї знали і виконували вже в стариннїй Грециї і в Римі. Артисти, що показували ту штуку, походили головно з Грециї і полудневої Італїї, але первістними їх учителями були Єгиптияни та індийскі артисти. В Грециї називали ся того рода артисти „схойнобатай“ а в Римі „funambuli“. Они їздили малими громадками по кілька осіб з міста до міста і крім ходженя по линві показували ще й инші штуки. Розповідають, що за цїсаря Ґальби в сьвято богинї Фльори навіть слон мусів ходити по линві. А коли цїсар Нерон устроїв був великі ігрища в честь своєї матери, котру пізнїйше убив, то по линві, привязанїй до найвисшого каблука в амфітеатрі, сходив слон, на котрім мусів сидїти їздець із старого римского роду. Чи так було дїйстно, як розповідають старі лїтописи, чи нї, се річ меншої ваги, бо вже сама згадка про того рода штуку може служити за доказ, як велику ролю грали линвоскоки за римских цїсарів і яких уживано способів, щоби заспокоїти жадну великого зворушеня публику. Здає ся, що місто Цизик в Малій Азиї було головним осїдком, нїби вітчиною линвоскоків, бо в 277 р. за нанованя цїсаря Каракалї вибито в тім містї монету, представляючу линвоскока виконуючого на линві свою штуку.

Та й в пізнїйших, середновічних часах грали линвоскоки не послїдну ролю, особливо же в Нїмеччинї і Франциї. В містї Компієнь (Compiegne) показував ся в 1237 р. з нагоди весїля кн. Роберта, брата француского короля Людвика IX., якийсь артист, котрий їхав на кони по линві. В Нїмеччинї називано таких артистів, що показували свої штуки межи небом а землею „неболазами“ або „людьми царства небесного“ (Himmelreicher), мабуть не лиш длятого, що они лїзли нїби до неба, але й длятого, що підчас своїх представлень стояли одною ногою на тамтім сьвітї. В старих актах міста Нірнберґа з 1506 р. згадує ся про якогось „скакуна“, котрий ходить по линві а в протоколах з засїдань ради тогож міста записано під датою 6 мая 1545 р., що „неболазам“ Матісови Голь і Єронїмови з Венециї позваляє ся показувати „скакуньскі“ штуки, але ходити по линві і лїтати їм не вільно.

Штуки, які показували линвоскоки в шіснайцятім столїтю, належали справдї до незвичайних. В 1588 р. підчас ярмарку в Франкфуртї над Меном перевіз якийсь линвоскок на тачках по линві, 150 сяжнїв довгій, причіпленій до вежі церкви сьв. Николая, якогось хлопця, а віз его так скоро і зручно, що рада міста ухвалила дати артистї за его штуку в дарунку 12 талярів, як на тодїшні часи велику суму. Нїмецкі лїтописи згадують про якогось линвоскока з Кольонїї, котрий в 1505 р. ходив босо по линві і скакав по нїй взад і вперед а навіть танцював, клав ся на линву горілиць, клякав на нїй на оба колїна і танцював та скакав по линві на колїнах. Артист той показував ще й всїлякі ґімнастичні штуки на линві. До удержаня рівноваги мав він в руках довгу деревляну жердку, на котрої кінцях були насаджені тяжкі оловяні кулї. На ту жердку закладав він одну ногу і скакав по линві на однїй нозї, спускав єї на долину і переступав через ню, держачи єї в руках.

Місто Нірнберґ в Баварії належало видко до улюблених у линвоскоків, бо тут они найчастїйше виступали. Лїтопись сего міста згадує вже в 1446 р. про якогось артиста з Італїї, котрий умів не лиш добре ходити по линві, але й знаменито бороти ся та робити шаблею. Артист той ходив по линві у високих деревляних черевиках і мав в руках довгу жердку, на котрої кождім кінци були два мішки піску. Линва, на котрій він показував свої штуки, була привязана на четвертім поверсї. Нараз пукла і викришила ся цегла, на котрій линва спочивала, а линва зачала так сильно гойдати ся, що артист мусїв аж сїсти на неї як на коня і сидїв доти, доки она не перестала гойдати ся. До перепудженої публики крикнув він: Не бійте ся нїчого! — встав відтак і ходив знову по линві. Може бути, що то був той сам „неболаз“, котрий в 1447 р. виступав в Реґенбурзї і ходив там на хідках по линві.

В 17. і 18. столїтях стають вісти про линвоскоків частїйші а в 18. столїтю дійшла їх штука до розцьвіту головно через сполучене

літичнім доси не брав. Раз був арештований а то по якімсь рускім вічу. Він носив ся вже від давна з гадкою. Носив при собі револьвер, котрий купив у Янковского. Первістно хотів доконати замаху на улици, але побоюючись, щоби не убив когось невинного, змінив свій намір і постановив виконати замах в сали авдиенціональній. Не ділав в злости анї в роздразненю лиш з холодною кровю, по зрілій надумі. Не ділав під впливом алькоголю, бо алькоголю взагалї не уживає. В суботу був до вечера дома а відтак пішов до каварнї „Сецесия“, ночував дома у матери і вибрав ся вчера рано з дому в маринарці а відтак пішов до якогось свого товариша і позичив у него анґлез.

На питанє комісаря, чи не жаль єму, що позбавив житя чоловіка, відповів: Я волів би був, щоби не було гнету і щоби я не мусів виконувати замаху. Намістника яко чоловіка менї жаль, але не жаль менї того, що я вчинив. На дальше питанє, чи може має намір відобрати собі житє, відповів, що зовсім не думає відбирати собі житя; ішов приготовлений на все, бо знав, що не буде міг втечи і дістане ся в руки справедливости.

Підчас коли відбувала ся індаґация убийника, переводила поліция рівночасно слідство, чи Січиньский не має яких спільників. В тій цїли пішла поліция передовсім до помешканя єго матери і зробила там ревізию, при котрій однак не знайдено нічого. Коли матїр повідомлено, що син допустив ся убийства Січиньска відповіла: Що тут довго говорити, не хочу нічого укривати. До особи ґр. Андрія Потоцкого не мала я жалю, але жаль мала до Намістника за гноблене руского народу. Я говорила також з сином о єго намірі, я намовила єго і дала єму гроші. На основі того зізнаня матїр Січиньского арештовано. Она очевидно хотїла боронити сина і там зізнала в першій хвили, що пізнїйше відкликала.

* * *

Винос тїла бл. п. ґр. Андрія Потоцкого відбуде ся з палати Намістниківскої ві второк перед полуднем до костела ОО. Бернардинів, звідки по відправленю заупокійного богослуженя тїло буде перевезене на дворець зелїзничий. Похорон відбуде ся в середу в Крешовицях, де тїло буде зложене в родинній гробници.

* * *

Убийство бл. п. ґр. Андрія Потоцкого відбило ся грімким відгомоном в цїлім краю і державі та й в цїлім сьвітї і визвало загальне сочувство, котре проявило ся надсиланем множества кондоленцийних письм і телеґрамів для родини достойного покійника.

Від Є. Вел. Цїсаря наспіла до ґрафинї Потоцкої слїдуюча телеґрама:

Глубоко тронутий вістию о смерти Вашого мужа, ґр. Потоцкого, в котрім трачу вірно Менї преданного знаменитого урядника і мужа державного, котрий мав повне моє довірє, висказую Вам під вражінєм сеї потрясаючо сумної події моє щире сочувство і увіряю Вас о моїй участи у Вашім горю. Нехай Всевишний додасть Вам сили знести се тяжке горе

Франц Йосиф.

Дальше наспіли кондоленцийні телеґрами: від президента Буковини, Октава Бляйлебена, від намістника Чехії, ґр. Куденгове, від шефа секциї Вячеслава Залеского, від ґен. Фідлєра з Карльсбаду, від міністра справ внутрішних, Бінерта, від міністра скарбу, Коритовского, від Кардинала Пузини і многих других достойників.

Від Преосьв. еп. Чеховича з Перемишля наспіла слїдуюча телеґрама: Страшне нещастє, яке внаслїдок поганого злочину дїткнуло Вашу Сьвітлість, відчуваю глубоко і поділяю тяжкий біль і горе. Бог наймилосерднїйший нехай додасть сил до знесеня того удару а душу бл. п. ґр. Андрія нехай прийме до своєї хвали.

Кондоленциї зложили вчера по полудни депутация львівскої гр. кат. Капітули митроп. зложена з митрата о. Білецкого, прадата о. Туркевича і о. Біліньского. Карти зложили: др. Лев Павенцкий, пос. Володимир Дудикевич з Коломиї, адв. др. Добряньский, парох Преображеньскої церкви о. Давидович, Теодора Маркова, Мария Ліськовацка, К. Клебер, директор бурси „Народного Дому“ і пр.

Новинки.

Львів, дня 13-го цьвітня 1908

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав старшому почтовому радникови Ришардови Вопатерніому у Львові ордер Зелїзної Корони III кляси.

— **Іменованя.** П. Міністер судівництва надав учителеви заведеня карного для мужчин в Станиславові, Евг. Якубовичеви X кл. ранґи.

— **Почтові карні марки.** Міністерство торговлї оповістило, що замість уживаних тепер карних марок будуть заведені нові по 1, 2, 4, 6 10, 20, 30, 50 і 100 сотиків, всї барви ясно червоної. Нові карні марки мають всї одинаковий вигляд, лише на середучім поли ріжнять ся білими цифрами, що вказують цїну марки. Старі марки будуть уживані до 31 жовтня с. р.

— **Дрібні вісти.** Письменний іспит зрілости в IV гімназиї у Львові відбуде ся в днях від 30 цьвітня до 2 мая Екстерністи, що не мають правильних студий, будуть здавати іспит з предметів необнятих властивим іспитом зрілости дня 11 цьвітня. — Візник різника Авґустина у Львові їдучи в пятницю скоро улицею Личаківскою наїхав на 12-лїтного хлопця Едм. Шґеґера і тяжко его потовк. Першої помочи уділив хлопцеви переходячий саме улицею в хвили пригоди один з лїкарів. — З Відня утїк оногди секретар тамошного товариства Vacuum Oil Company. назвищем Ґайслер, спроневіривши на шкоду товариства звиж пів міліона корон. — В громадї Форро в комітатї Абауй-Торна на Угорщинї вибух в пятницю вечером пожар, котрого жертвою упало 36 домів і 90 господарских будинків.

— **Др. Іван Франко,** що не здужав вже від довшого часу, виїхав перед трома тиждиями за порадою лїкаря до купелевої місцевости в Слявонії, Ліпік. Перед килькома днями стан хорого так погіршив ся, що его перевезено до сусїдної місцевости, Панкраца, до шпиталя. В пятницю вечером виїхав до недужого син Тарас, студент львівского унїверситету.

Телеґрами.

Відень 13 цьвітня. Міністер просьвіти Мархет виїхав вчера до Бріоні.

Відень 13 цьвітня. Вчера відбули ся збори центрального комітету для ювилейних торжеств Цїсаря. Прибули намістник, бурмістр і президент палати послів. Міністер Ґесман подав до відомости, що правительство возьме корпоративно участь в комітетї.

Монахів 13 цьвітня. Міністер др. Ґесман прибуде тут нинї вечером і буде в середу на обіді у кн. реґента Люітпольда.

Лїсбона 13 цьвітня. В Опорто згорів театр сьв. Йозна. Шкода виносить кілька міліонів рейсів. З людий нїхто не згинув.

Туркоань 13 цьвітня (Франция над бельґійскою границею). Оногди около три четверти на 10 вечером при входї до поліцийного комісарияту третої части міста вибухла бомба наповнена динамітом, положена там незнаним чоловіком. Якийсь моторовий самоїзду, котрий на кілька хвиль перед вибухом хотів загасити горіючий льонт, одержав сильні рани в лице. В комісариятї і в сусїдних домах вилетїли всї шиби. Арештовано якогось анархіста, що прибув з Бельґії.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

з нею і театральних представлень. Артисти драматичні були рівночасно й линвоскоками. Так виступав в Дрезднї в червни 1630 р. перед саским князем електором, Француз Рабель зі своїми товаришами насамперед на линві а відтак відгравав комедию на сценї.

Відень був здавен давна тим містом, де того рода артисти як линвоскоки знаходили добре пристановище і щиру опіку. В громадских книгах міста Відня згадує ся перший раз про линвоскока в 1503 р. Тодїшний старший писар громадский записав в книзї на вічні часи: В недїлю по сьв. Ярові (по 25. червня) виплачено артистї, що ходив по линві і показував ся мому бурмістрови і радї, 2 фльорени (риньскі). В 1650 заборонено було у Відни зовсїм показувати. Заказ той скасував здаєсь Леопольд I., бо пізнїйше, почавши від 1667 р. представленя линвоскоків відбували ся заєдно, хиба перерву в них робили такі події як пошесть, великі жалоби пануючого двору а вра 1683 р. турецка облога. Всї артисти, що давали у Відни свої представленя, мусїли у Відни платити податок. Під роком 1699 стоїть в книгах записано: Дня 7. січня 1699 заплатила панї линвоскочка умовлену скількість за 9 представлень кожде по 1 зр. = 9 зр.

Крім Нідерляндцїв і Французів займали ся штукою ходженя по линві, особливо Італїянцї а Венеция була тим містом, в котрім они найбільше виступали і де наживали собі слави, потрібної до дальшої артистичної вандрівки по Европі. Писатель Антоніо Павлїні пише про них в 1717 р.: Хтож не знає, як они уміють скакати на міцно натягнених і на легко звисаючих линвах? Або хто не знає, як они по всїляких містах Німеччини, привязавши один конець линви до вершка якоїсь вежі а другий до землї, вилазять по нїй аж на сам вершок а відтак поклавшись животом на линву і держачи ракети в обох руках, спускають ся мов огненні змиї від самого вершка вежі знов на землю? Той линвоскок, котрого длятого, що він був малого росту і родом з Венециї, називано малим Венецияниом, був так зручний в своїй штуцї, що казав ся нераз в мішок так зашити, що лиш руки мав вільні, щоби ними удержувати рівновагу і так сунучи поволи ногами ішов по линві. Иноді ставав він обома ногами в гладку миску і з величезною скоростию сунув ся на нїй по линві, що була одним кінцем привязана до вершка високого дому а другим сягала на площу сьв. Марка. Коли же в старих лїтописях знаходить ся згадка, що в 1680 р. якийсь линвоскок виїхав конем аж на вершок вежі, то се очевидно вже байка.

Та й у всхідних народів були давними часами славні линвоскоки. Підчас якогось турецкого сьвята в Константинополи продукували ся в 1582 р. якісь два Турки на линві. Один з них ходив по линві, котрих оба кінцї були привязані до вершків двох, напроти себе стоячих домів. Він ходив так, що здавало ся мов би ліз кудись по сходах або вилазив по драбині, значить ся, підоймав ноги в гору і робив широкі кроки, стаючи на линву, котра за кождий раз подавала ся під ним глубоко. Другий з них ставав на линві в миску і танцював так, що люди, котрі на то дивили ся, мало що не минали ся зі страху і обави, що він готов кождої хвилї впасти на землю і всї кости собі поломити. З позаевропейских народів особливо Сіямцї славні з того, що у них бувають знамениті линвоскоки; давнїйшими часами мали они навіть велике значінє на королївскім дворі. (Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).